

PROFESOR COORDONATOR: Muntean Adriana
REDACTORI: Ștefănuț Maria, Oproi Iulia, Gulicska Marcus
COLABORATORI: Ștefănuț Maria, Oproi Iulia, Gulicska Marcus, Podereu Teodora, Lăcătuș Anca, Rancov Larisa, Sandu Alexandra, Meszaros Iulia, Suciu Anamaria, Dolhascu Roxana, Pop Alexandru, Popa Alexandru, Moț Andrei, Țigu Alex, Pintea Carmen, Jiva Adrian, Balla Andrada Aristita, Harkai Isabela, Paștiu Monika, Prună Marius, Mezei Daria, Șirianțu Ana
Și, nu în ultimul rând, persoanele care au ales să trimită lucrări anonim.

1 CUVÂNT ÎNAINTE...

NOI,

a pornit din nou la drum! Un drum bătătorit de cei care au inițiat și condus proiectul de-a lungul celor 11 ediții. Le mulțumim, prin urmare, că ne-au creat ocazia să redevenim NOI.

Hermeneutica unui astfel de proces nu a fost și nu poate fi simplă; e evident, rezultanta unui proces complex de factori ori conjuncturi. Secretul analizei obiective, de orice fel am spune, se regăsește în echilibru; ca atare, redevenind NOI ne-am propus să reluăm și să reevaluăm punțile care ne leagă pe NOI : dascăli și elevi !

Știu că, aşa cum sugestiv se exprima Augusto Cury, "există o lume a fiecărui Tânăr care așteaptă să fie descoperită" de fiecare dintre NOI, de NOI împreună ; acest demers poate și sper să reprezinte un punct de plecare !

Vă invit deci, cu toată bucuria, să pătrundem în lumea imaginată de acești tineri care au scris, desenat, au gândit și au pus în pagină acest număr.

-Profesor Adriana Muntean

2 Din partea redacției!

În marea de incertitudine, speranță și frumos haos care ne este viața, suntem un simplu punct de cerneală rătăcit într-o carte. Trăim veșnic în zâmbete și raze de soare, trăim în flori și vânt, trăim prin cuvintele pe care le-am pus împreună, NOI, mai multe puncte de cerneală. Prelungim veșnicia din viața noastră prin artă. Ne-am luat sufletul, l-am prefăcut în vizibil și l-am proptit de câteva pagini de revistă.

Continuăm ce a fost aici înaintea noastră și tragem nădejde că alte condeie vor continua ce e acum în mâinile noastre. Vă lăsăm, în continuare, cu mici fragmente din noi, va împrumutăm ochii noștri să vedeți lumea, iar în schimb, vă cerem câteva clipe în care să încetiniți, să respirați și să trăiți. Faceți mai mult decât să existați, trăiți în clipe, trăiți în soare, în vânt, în zâmbete.

-Ștefanuț Maria

După aproape 22 de ani- NOI încă ne reprezintă, a devenit o tradiție și, ca elevi ai liceului, încă luptăm să o păstrăm. Cu o generație întreagă mai târziu, imaginea noastră s-a schimbat— dar principiile care stau la baza acestui proiect au rămas aceleași. Vă lăsăm aici o pagină din primul număr al revistei NOI, din decembrie 2000, în care sunt prezentate ideile pe care le purtăm cu mândrie și noi.

Pagina 2

?Noi – decembrie 2000

Declaratie de principii

Cine suntem și ce vrem NOI? (Declaratie de principii)

Câțiva tineri, aflați în lungul drum al întoarcerii de la școală spre casă, deși aveau capul „doldora” de științe, cunoștințe, griji și angoase, pe stradă, ca mai toată lumea care „n-are ce face”, tot bombardind și flecărind, așteptau și ei să se întâpte ceva. CEVA, ceva s-a și întâmplat, după cum veți observa, drept pentru care acești tineri „N”, „O” și „I” și-au abandonat pentru puțin timp, dreapta calc, luând-o „de-a orară”, prin „oraș”, să întrebe, la o „sporoavă”, dacă nu cumva a scormonit și ispiti și pe alții... poftă de un „ziar”.

Cum tot elevul intrase la idei, cu chin, cu vai, în consens, până la urmă, ... s-a găsit unul dispus a-și lăua condeiu în mână, altul să tricluască, doi-trei să scribălească, patru-cinci să tipărească..., unul să șefeaască, alții să brămburească, iar restul, să chiulească – ce mai tura-vura, aşa, pornind de la o idee, ușor, s-a născut trupa de „gazetari”. și cum, fiecare început are ceva romantic, ei toți s-au declarat a fi NOI, vrând să demonstreze că sunt. Aflând despre NOI, și alții au venit, unul câte unul, așezându-se unde le era locul. Nici unul din „coechipierii” NOI nu a mai scris nimic până atunci decât lucrări de control, teze, ... jurnale de pubertate, formulare cec, biletele în ușă, motivări, și... frunze de tăiat la căini, doar unul ce mai încropise, pe la ore, și din când în când, niscaiva „opere” în dulcele stil clasic. Astfel, de la vorbă... s-a ajuns la fapt! Acum, „existând”, trebuia să ne depăşim condiția și să devem, - ad hoc - gazetari. Ușor de zis, greu de înfăptuit! Singura piedică nu era de ordin formal: nu numai că nu eram destui pentru gazetă, dar, pe deasupra, nici nu știam prea bine ce și cum trebuie să facem spre a ne pune ideile în fapte.

Așa că, măcinăți de scepticism, am pornit, totuși, în căutarea acelora care să ni se asocieze spre a ne îndrumă și ajuta în primii pași. Au răspuns cu gentilețe oferte noastre, subscriind la „ideea” gazetei, lăsându-se copatați în arca noastră, doi dascăli mai mari, mai pricepuți și mai slobozi decât NOI. Le mulțumim respectuos pentru osârdie și pentru faptul că străbat, alături de NOI, pe această anevoieasă cale și-i asigurăm că NOI nu ne vom abate de la principiile noastre pe care le-am statuat, împreună cu dânsii, rămânând fideli principiilor și consecvenții conduitei postulate. Cum ceea ce am pus la cale se vrea a fi prin noi o insurecție împotriva multor „tare” și o resurrecție și a unor calități, înclinăm să credem că n-a fost o întâmplare faptul că ne-am legalizat la 1 decembrie a.c. tocmai de ziua noastră națională.

Firul conducător al inimoasei echipe de combatanți din „pășunea” liceului este precizat de statutul nostru „Întru deșteptarea sufletului și ascuțirea minții”, din care spicuim: „...promovarea spiritului critic, a autonomiei în judecările de valoare, încurajarea gustului estetic, receptarea frumosului artistic, fortificarea minții pentru a contracara vulnerabilitatea persoanei față de manipulare... spre o eradicare a „morbului” colectiv...; aceasta, deoarece, ne ghidăm după sloganul „cu căt suntem mai mulți... cu atât devem mai culții!” (dăm, astfel, una din explicațiile „simplului” nostru titlu).

În aceeași săptămână a marii „treziri” naționale și – ironia sau voia sorpii – a sfântului post al Crăciunului, un judecător, nu lipsit de simțul umorului, a emis sentința de recunoaștere a personalității juridice a jurnalului „?NOI”.

Mult mai mult decât recunoașterea formală, a contat pentru noi „brânciul de biñe” pe care ni l-au transmis, din străinătate, colegii de breaslă ai ziarului VOI, prin salutul încurajator: „Vă urăm mult succes și viață lungă! Spre NOI – de la VOI!”.

Și brusc, „?NOI” a devenit un fapt. Dorim să se transforme într-un fenomen care, ca orice fenomen, va dispărea, poate, într-o zi. Însă ziua aceea ne vom strădui să-o ținem cât mai departe de NOI și de VOI.

Redacția „?NOI”

Pagina 2

?Noi – decembrie 2000

Declaratie de principii

Fragment din NOI, disponibil pe pagina liceului. Aducem mulțumiri colegiului de redacție al anului 2000, care au adus revista la viață: Mircsov Petronela, Deatcu Oana, Dan Camelia, Dimulescu V. Petru, Trică Laurențiu, Bakó Lóránt și Savu Andrei.

4 Liceul, prin ochii bobocilor

Prima mea zi de liceu a fost una memorabilă. Pe lângă faptul că am reușit să îmi stăpânesc emoția ce mi-a învăluit sufletul, eram bucuroasă, pentru că devenisem boboc chiar de ziua mea. Am avut o multitudine de sentimente, ce îmi umpleau sufletul de fericire și înduioșare. Odată cu intrarea în curtea liceului, simteam entuziasm și recunoștință. Mă gândeam că de acum cu siguranță voi reuși să îmi creez unicul și neconenitul meu drum. Voi parurge o excursie plină de peripeții, în care voi experimenta intense emoții și trăiri. Eram atât de curioasă de cum voi fi cei 4 ani ai mei în liceu, cum vor fi colegii și doamna dirigintă. Toate aceste întrebări și sentimente au reușit să îmi invadeze mintea, în mai puțin de 10 minute de a păși în curte. Eram speriată, eram agitată, dar în același timp, eram încântată.

La găsirea clasei, totul a luat sens și viața mea s-a schimbat.

A fost o zi atât de frumoasă, curpinsă de curiozitate, dar și emoție. Doresc ca fiecare elev care trece de pragul liceului să simtă liniște, curaj și bucurie în adâncul sufletului. Mult succes!

-“Primul pas al unui boboc”, Matyas Luciana-Maria

Cum a fost și este primul meu an la Liceul Teoretic "Ioan Jebelean"? Pe scurt, un film devenit realitate. Acum să detaliem puțin.

Primul meu contact cu acesta a fost la înscrieri, unde m-am izbit de niște holuri lungi impunătoare. Am crezut la început că o să mă pierd zilnic încercând să-mi caut clasa, însă ceilalți elevi, cunoscători ai fiecărui colț din liceu, au fost foarte amabili și mi-au explicat de fiecare dată când am avut nevoie, unde este situată aceasta. În prezent, pot spune că liceul a devenit că a doua mea casă, atât de bine îl cunosc.

În primele luni am încercat să fiu cât mai serioasă privind comportamentul meu cu profesorii, dar cu timpul, după ce i-am cunoscut pe fiecare câte puțin, am ajuns să fiu mai relaxată.

Cred că cel mai greu mi-a fost cu doamna profesoară de geografie, auzind multe lucruri cu privire la faptul că este foarte severă. Poate este greu de crezut ce urmează să vă zic, dar ora de geografie a devenit una dintre preferatele mele. Pe lângă aceasta, mai pot aminti orele de biologie, care sunt întotdeauna interesante și orele de logică, la care suntem liberi să fim noi, să ne exprimăm liber și să nu ne fie frică să greşim.

Astfel, pot finaliza prin a spune că am avut un prim an foarte bun în comparație cu așteptările mele, și sunt sigură că urmează alții și mai buni și mai interesanți decât acesta.

-Cum vede liceul o elevă de clasa a 9 a , Anonim

5

Liceul, prin ochii unui viitor absolvent

"Anii de liceu nu se uită niciodată"...îmi răsună în minte neîncetat, fiind o afirmație căreia nu i-am dat importanță până acum, când gândindu-mă că, peste câteva luni, urmează să îmi iau rămas bun de la tot ceea ce înseamnă viața de licean.

Privesc holurile pline de elevi care încă zburdă veseli fără nicio grijă, fără teamă că, în viitorul apropiat, au de luat decizii ce le vor marca viața. Și îmi amintesc că și eu eram așa. Scundă și timidă, inocentă (scundă sunt și acum), urcând pentru întâia oară scările care duc înspre clasa unde m-am descoperit pe mine, dar și pe ceilalți colegi, unde am făcut cunoștință cu informații noi, predate de profesori care și-au dat silința să mă facă să înțeleg tot ce am nevoie ca să devin un adult educat și responsabil.

Atât pentru mine, cât și pentru colegii mei, liceul teoretic "Ioan Jebelean" a fost ca o a doua casă. Nu am avut paturi la dispoziție, dar ne-am simțit confortabil glumind unii cu ceilalți. Nu am putut veni îmbrăcați în pijamale, dar totuși am avut curajul să fim noi însine. Nu i-am avut alături pe părinții noștri, dar doamna dirigintă ne-a fost ca o a doua mamă și n-am avut cui să ne plângem prea des, dar ne-a ajutat întotdeauna nea Traian, cu o vorbă bună sau cu un zâmbet sincer.

Aceasta clădire pe care noi o numim liceu a prins viață prin intermediul râsetelor și țipetelor noastre de bucurie. Acoperișul ne-a adăpostit de mediocritate, pereții ne-au apărat de frigul singurătății iar geamurile de la etaj ne-au permis să privim dincolo de aparențe. Liceul e martor la succesele dar și la eșecurile noastre, la prietenii nou formate, la metaforele revelatorii inventate, la ideile apărute din senin.

Adevărul este că, fără să realizăm, cei 4 ani petrecuți aici ne-au transformat pe toți. Fiecare cadru didactic ne-a dat câte o lecție de viață. Fiecare notă mică ne-a făcut mai puternici și fiecare notă mare ne-a demonstrat că suntem capabili de a obține tot ce ne dorim.

Mă despart de cei mai frumoși 4 ani ai vieții mele cu regretul că n-am avut șansa, din cauza pandemiei, de a mă bucura mai mult de colegi, de excursiile cu profesorii sau de conversațiile intelectuale de pe băncile din curtea liceului, dar sunt totuși recunoscătoare, că în ciuda tuturor obstacolelor, am rămas cu amintiri plăcute care mi s-au întipărit atât în minte, cât și în suflet, întrucât "Anii de liceu nu se uită niciodată"...

-Rancov Larisa

6 Din gândurile noastre...

“Capitalul contra spiritul”

Banii sau iubirea?

Este o întrebare atât de frecventă și stereotipică încât aproape fiecare răspuns posibil este unul anotă, monoton. Dar acest fapt în sine merită analiză - de ce suntem forțați să ne întrebăm asta atât de des în contexte literare și reale?

Trăind într-o societate în stadiile târzii ale capitalismului, fiecare fragment al vieții a fost colonizat de valoare economică. Comerțul ne-a invadat încet existența, plecând de la afișe și panouri pe străzile secolului al XIX-lea, ajungând cu consecințe terifiante în stadiul în care și relații personale au fost încet înghițite. A te mărita înseamna de multe ori a avea siguranță economică, nu a iubi, și a fi iubit. Am ajuns în punctul alarmant în care o căsnicie fericită e ceva rar, semnalând o problemă profundă în mentalitatea noastră colectivă, ea fiind una indoctrinată de ideologia capitalistă, care provoacă o dorință puternică pentru putere economică, aruncând complet partea spirituală și umană din noi, ducând mulți oameni în pragul unei vieți vide, superficiale, fără un scop profund, în pofida capitalului câștigat de-a lungul acesteia. Iubirea este intrinsec umană, în contrast cu dorința perpetuu prezenta pentru dominație financiară pe care am fost inevitabil crescuți să o avem. Din copilărie, visurile noastre sunt gradual sfârâmate, fiecare ambiție de a fi artist, sau a avea o profesie considerată “neprofitabilă” este negată, fapt care ne duce involuntar la concluzia că a avea valoare înseamna a produce capital. Firesc, acest ideal se scurge în percepția noastră adultă despre iubire. Dragostea pură este adesea coruptă sau destrămată de acest ideal, deoarece într-adevăr simpla existență a iubirii nu te va ajuta să urci ierarhia socială imaginară la care toți ne raportăm.

Dar, în pofida a tot și toate, unii dintre noi încă reușesc să credă în iubire. În primul rând, o viață lipsită de iubire nu va fi niciodată consolată de bani. Noi, ca ființe umane, avem o nevoie psihologică puternică de fi iubiți, și sfidarea acesteia duce la depresie, și alte probleme mintale.

Poate banii au abilitatea de a-ți aduce gratificare instantă, dar niciodată una profundă și persistentă, care să aibă capacitatea de a umple vidul lăuntric al iubirii. Eu asociiez căsnicia care tinde spre motive economice cu un contract care îți asigură amărăciune și lipsă spirituală. De exemplu, în Enigma Otiliei, de George Călinescu, căsnicia dintre Otilia și Pascalopol se destramă în timp. Chiar dacă nu consider motivele acesteia pur economice, avereala lui Pascalopol a avut clar influență în decizia lui Otilia de a se mărita cu un bărbat mult mai batrân.

Dar spre finalul romanului, aflăm ca acum călătorește în lume, și Pascalopol declară că a " eliberat-o". O expresie ridicolă, considerând că este vorba despre o căsnicie.

În al doilea rând, consider că iubirea este scopul nostru în viață. Nu vreau să intru în existentialism, dar fără iubire am fi doar niște maimuțe zburdând planeta fără nici o destinație clară. Viața înseamnă iubire. Alegând lupta pentru bani ca scopul nostru primordial al existenței, ne dezumanizăm în proces. A fi om înseamna a iubi. Făcând referință din nou la Enigma Otiliei, George Călinescu s-a folosit de această temă a iubirii contra capitalului ca o parte din comentariul nuanțat adus unei societăți degradate de puterea banului, și lupta continuă pentru avere, și cum ea ne mucegăiește din interior. În concluzie, iubirea este un sinonim pentru umanitate. Fără ea, societatea noastră deja degradată ar ajunge în ruine, viața nu ar avea sens sau scop, și nu ar trebui niciodată să lăsăm puterea banilor să interfereze cu iubirea și valoarea spirituală a acesteia.

-Țigu Alexandru

-Ana-Maria Suciu

Ce sunt cărțile? Simple foi scrise și adunate laolaltă într-o copertă, ar spune unii, pierdere de vreme, s-ar deștepta alții. Dar pentru cei ce le iubesc, sunt artă! Modalitatea de a alege să trăiești o mie de vieți în pofida celei reale, de a experimenta sentimente, a suferi lângă personaje, a le înțelege și învăța din greșelile acestora, a călători în timp și spațiu, căci da, cărțile sparg aceste bariere. Nu poți deschide o carte fără să înveți ceva; sunt tezaur de înțelepciune, cea mai bună armă împotriva ignoranței. Dacă nu-ți place să citești, înseamnă că n-ai găsit încă cartea potrivită. O casă fără cărți e întocmai ca un trup fără suflet, ele ne sunt cele mai bune prietene și, o dată ce ai învățat să citești, nu vei mai fi niciodată singur!

Cartea e un portal ce ne transportă în diferite lumi și minți, o formă de fericire la care nu putem renunța; cele mai frumoase aventuri le trăim datorită lor! Cu apariția primei cărți, plăcileală a fost distrusă! Se spune în popor că televizorul oamenilor deștepți sunt cărțile, că dacă vrei să ajungi undeva în viață, trebuie să mai pui mâna și pe câte-o carte, căci cine are carte, are parte. Lumea aparține celor care citesc. Adevărată problemă e că există așa de multe cărți, dar atât de puțin timp... Un fotoliu confortabil e inutil fără o carte numai bună de devorat. Pentru a ne face viața mai ușoară, oamenii au nevoie de povești; mi se pare incredibil ce-ți poți imagina, să gândești cu mintea altcuiva, în felul acesta forțându-te să îți-o extinzi pe a ta. Cărțile sunt întocmai ca viața, cu cât parcurgi mai mult, cu atât devine mai interesantă.

O bibliotecă e infinitul sub un singur acoperiș. Cîtitul e acel mod în care oamenii își instalează software-uri noi. Albert Einstein ne spune: „Singurul lucru pe care trebuie să-l știi este unde se află biblioteca.”, iar Fran Lebowitz: „Gândește înainte de a vorbi. Citește înainte de a gândi.”. Dacă nu știi ce să-mi iei, cumpără-mi o carte. Ce vă doresc eu vouă? Să simțiți miroslul unei cărți vechi, să priviți paginile îngălbenite de timp și să vă îndrăgostiți...de cărți. „Nu citi precum copiii, să te amuzi, dar nici precum cei ambicioși, ca să învețe lucruri. Nu, citește ca să trăiești!“ - Gustave Flaubert.

Întotdeauna mi-am imaginat Paradisul ca fiind un fel de bibliotecă.

-Podereu Teodora

9 Importanța lecturii

Importanța lecturii în viața „tulbure” în care trăim

După o zi lungă, epuizantă, nu pot să-mi doresc nimic mai mult decât să-mi fac un ceai fierbinte, să-mi iau cartea preferată în mână și să mă pun comod în pat în timp ce lumânarea parfumată de pe noptieră îmi învăluie camera într-un miros care nu face altceva decât să te liniștească și să te deconecteze de la lumea agitată de afară.

Odată ce am deschis cartea și am uitat de lumea încunjurătoare, am devenit parte din poveste. Instantaneu, mi se derulează prin fața ochilor întreaga acțiune, până la pagina 165, acolo unde am rămas. Meditez, preț de câteva secunde, asupra celor întâmplate, caut soluții și răspunsuri la întrebările rămase fără răspuns. Continui povestea și îmi dau seama că unul dintre personaje îmi este familiar din punct de vedere al acțiunilor pe care le face, al modului de gândire și al lumii cu care interacționează. Mă pune pe gânduri...

După câteva zeci de pagini, pe filele lucrării de vrăjitorie din care ies tot soiul de imagini ce tulbură mintile și modifică sufletele, ploua. Și nu era o ploaie obișnuită.. A început cu un strop-doi, ca imediat după să înceapă furtuna, în repetate rânduri. Și nu era orice fel de furtună. Era o furtună de lacrimi și sentimente ținute strâns în adâncul sufletului și eliberate total pe neașteptate, asemenea unui deținut din închisoare. Acel personaj amintit anterior îmi aducea aminte de mine...

Încercând să fac față vijeliei, ochii mi se împăienjenesc din ce în ce mai mult. Pun cartea deschisă cu fața în jos și dau frâu liber emoțiilor de atâtă timp încuiate. Mă descarc și reflectez...

Îmi șterg șiroaiele de lacrimi și îmi spun că personajului nu i-ar plăcea să mă vadă așa. Respir și iau cartea în mână din nou, curiozitatea învingând de această dată. Nu mă pot dezlipi de carte și de povestea ei.

Citesc. Analizez. Simt tot ce simte și ea, pentru că este vorba despre o “ea”. De acum, trecem prin tot împreună. Eu sunt acolo pentru ea, ea e aici pentru mine. Suntem cele mai bune prietene...

Termin cartea...

Încă mai am lacrimi în ochi...

De-a lungul poveștii, simt că m-am redescoperit, că am învățat ceva despre mine, că am aflat răspunsurile la întrebări, că am învățat, într-un fel sau altul, cum să gestionez anumite situații din această piesă de teatru intitulată “Viață”, situații prin care, prin intermediul El, am trecut EU. M-am descărcat și m-am liniștit.

Voi continua să citesc? Evident. De ce? Pentru că din fiecare lucru avem câte ceva de învățat, lucru ajutător în conturarea noastră că persoane, ca cele mai bune versiuni ale noastre.

iar așa cum nimic în viață nu este întâmplător și tot ceea ce ni se întâmplă are un scop bine stabilit, așa consider că a ajuns și această carte în mâna mea.

Neîntâmplător, cu un scop anume...

-Lăcătuș Anca

Corpul îmi e înghițit de cercul strâns în care ne învârtim fără oprire. Evadarea e doar un mit, iar scăparea eliberează doar mintea spre zbor.

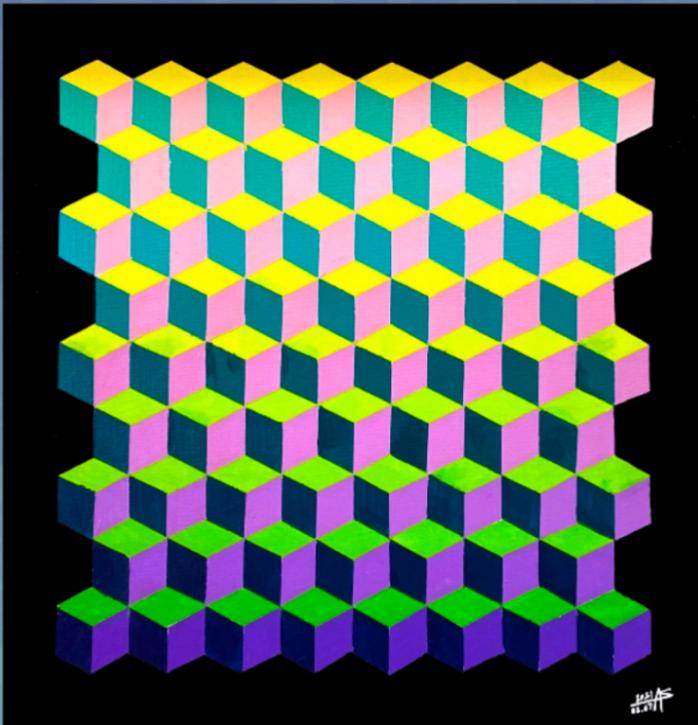
Magia sau atracția face ca o copertă tare, prăfuită de vânt și îngălbenită de soare, să îmi cadă în brațe. În mâna, simt cum venele încep să mi se contopească într-o cu literele de pe paginile firave. Praful străluce acum creând o cheie pentru catușele care îmi leaga mintea de nepăsare și frică, de durere și chip de lut. Țin cheia în palma dreaptă și îmi iau un răgaz în a mă gândi dacă vreau să mă întorc în timp, să zbor, să cânt, să ascult framânțările Annei Karenina sau să fiu vinovatul într-o crimă cu pedeapsă.

Evadarea e înspre un superlativ al trăirilor din lumea prea mică, cu apă prea adâncă, în care mă scufund. Trec, pe aripi de vânt, prin ani, secole și iubiri, dar ceva fulgeră în mine când războiul cade în același suflet cu pacea, aşa că învart cheia și sunt ușoară. Împing puternic din picioare, iar limitele se doboară, toate vocile care îmi taie adânc aripile sunt brusc mute și universul îmi e la picioare.

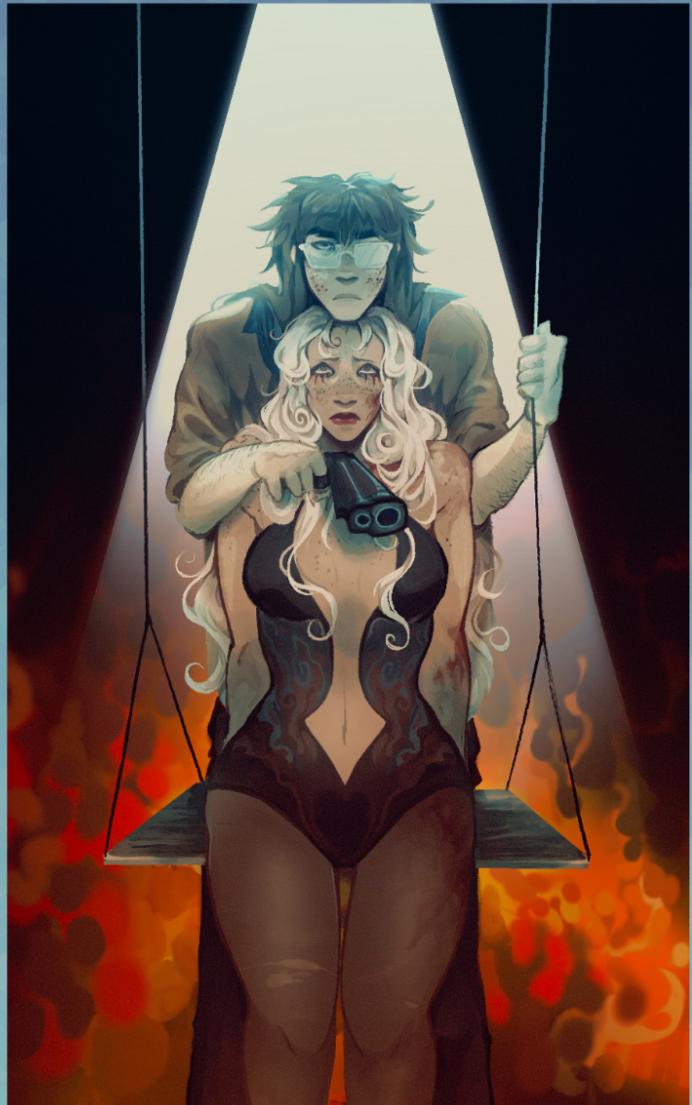
Infinitul nu-mi e mic, iar timpul, timpul e mai puțin decât nimic. Sunt martor al lumii la imaginarul trecutului, iar mintea imi e supraîncalzita. Găsesc libertatea într-o cheie pe raftul din inima mea și totuși inima îmi e încuiată într-o prea mică cutie de chibrituri. Plânge de neînțeleasă, plânge, dar ofera minții o șansă la infinit. Ma întorc și învârt în sens invers cheia, libertatea îmi revine la una cu inima, dar zborul nu se pierde. Aripile devin mai puternice pâna în ziua în care nu vor mai putea fi tăiate, iar cheia va deschide un infinit și mai mare.

-Maria Ștefănuț

11 Din mâinile noastre

-Oproi Iulia

-Sandu Alexandra

Trec pe lângă o bătrână ... Seamană izbitor de mult cu bunica ... Mă opresc o secundă și văd cum, abia târându-și picioarele, trage după dânsa un sac de cartofi. Îmi aşez ghiozdanul pe ambii umeri și ridic în brațe sacul, explicându-i bunicii cuiva că îl voi căra până unde are nevoie. Mă lămurește printre mulțumiri, că nu își face cumpărăturile prea des pentru că situația materială nu îi permite dar acum, că vine Crăciunul, se răsfăță cu borcanul de murături pe care îl are și cartofii primiți de la un negustor din piață. Simt cum inima îmi cade pe pământ. Oare ce face bunica acum? Ajung la poarta bătrânei, las sacul jos și după un salut, plec. Rămân cu un gust amar ... închid ochii și văd și acum geamul spart și tencuiala care stătea să cadă de pe casa peticită. Spre seară, încerc să iau o îmbucătură din bunătățile pe care mama le-a pregătit pentru masa de sărbători. Nu pot ... Rămân blocată în amintirea bătrânei și un gust de cartofi și murături mă izbește. Mă lovește gândul că mai sunt alte zeci de astfel de mese de Craciun, precum cea a bătrânei. Pot face ceva în legătură cu asta, pot să ajut ... Așa a luat ființă proiectul „Coșul de Crăciun” desfășurat anul acesta de către toți elevii liceului Teoretic „Ioan Jebelean”. Am cerut ajutorul fiecărui coleg, fiecărui prieten care, gândindu-se la bunica, bunicul sau fratele mai mic, a cumpărat alimente care să facă mesele de sărbătoare a zecilor de oameni să aibă gustul cozonacilor, al mezelurilor, sau al prăjiturilor. Cățiva reprezentanți ai consiliului elevilor liceului au împachetat degrabă muntele de alimente strânse și au încărcat mașinile, transformându-le în adevărate trăsuri ale lui Moș Crăciun. Am primit în schimbul cadourilor zâmbete, îmbrățișări, lacrimi de fericire și mulțumiri cât cuprinde. Am încercat și vom continua să încercăm să schimbăm câte puțin fiecare dintre noi, iar într-o zi, vom fi poate suficient de mulți încât nicio bunică, nicio fiică, niciun suflet nu va mai simți singurătate.

-Ștefanuț Maria

decembrie 2021

Poate că acest război nu ne-a afectat pe noi ca și țară în mod direct, dar aceasta nu înseamnă să rămânem nepăsători față de cei care au nevoie de ajutor. Aceștia nu au avut nici măcar îndrăzneala de a ne cere sprijinul, dar poporul nostru a ales să pună mâna de la mâna pentru a le oferi toate cele necesare.

Noi, elevii clasei a X-a D, împreună cu ajutorul Consiliului Elevilor, am reușit să strângem o sumă considerabilă pentru a-i ajuta pe cei care au rămas la graniță neajutorați și fără susținere.

Datorită vouă, elevii acestui liceu, am găsit oportunitatea de a demonstra că suntem un colectiv unit și am reușit să strângem suma de 1600 de lei. Poate pentru unii nu este ceva extraordinar, dar pentru cei care acum suferă din cauza războiului va însemna enorm.

Cu ajutorul doamnei profesor Cucov Camelia și al doamnei director Ostrovăț Liana am depus suma respectivă în contul bancar al Uniunii Ucrainiene din România, bani ce vor fi folosiți pentru a se cumpăra alimente și produse de igienă pentru cei care au nevoie.

În final, doresc să mulțumesc fiecărui elev și fiecărui cadru didactic din liceul nostru pentru contribuția sa și pentru solidaritatea arătată poporului ucrainean.

-Roxana Dolhascu

14 Ce lăsăm în urmă?

Proiectul "ANTI DROGURI"

Sfârșitul semestrului I al clasei a 10-a a fost marcat de un eveniment de amploare organizat în sala de sport Ioan Morar din Sânnicolau Mare. Este vorba despre prezentarea unui proiect școlar împotriva drogurilor și a violenței. Ideea acestui proiect a venit după ce eu, împreună cu Zanfir Cristian și Palfi Fabian, elevi ai info-centrului scolii, am participat la o tabără organizată de către IPJ Timiș în care, printre multele informații pe care le-am primit, ni s-au transmis și urmările tragice ale consumului de droguri. Astfel, am decis să îl invitam pe domnul Alex Croitoru de la IPJ, și pe doamna Adela Sleam de la CPECA, pentru a prezenta la o scară mult mai largă consecințele consumului de droguri și consecințele crunte ale violenței.

Evenimentul a fost conceput din două secțiuni. La început, organizatorii au luat interviuri persoanelor specializate de la brigada anti-drog, pentru ca în cadrul celei de-a doua secțiuni, atenția să se concentreze asupra unui turneu de fotbal cu teme de joc specifice precum "Fair play în teren" sau "Violența este arma celor slabii". La turneu au participat în jur de 10 echipe, iar fiecare jucător a purtat câte un tricou cu sloganuri specifice imprimate pe spatele acestora. La acest proiect au participat toți elevii liceului teoretic "Ioan Jebelean", în calitate de spectatori, dar și diferiți invitați speciali.

-Gulicska Marcus

15 Ce lăsăm în urmă?

Proiect "1 DECEMBRIE"

Prima zi a lunii decembrie a fost întâmpinată într-un mod puțin mai neobișnuit în cadrul liceului nostru, care a fost vizitat de Majestățile Sale Regele Ferdinand și Regina Maria.

Sub atenția doamnei profesor Muntean Adriana, împreună cu sprijinul Teatrului Național din Timisoara, cele două capete încoronate au vizitat fiecare clasă, venind în fața elevilor cu un mesaj simbolic, în amintirea acelui moment unic de acum 103 ani, când peste 100.000 de Români din toate colțurile țării se îndreptau spre Alba Iulia, pentru a asista la finalizarea celui mai puternic act din istoria României.

Putem afirma , fară niciun semn de întrebare , că regele Ferdinand I a fost făuritorul României Mari. Când a urcat pe tron, a declarat că va fi "un român bun" și că nu se va opune intereselor naționale ale românilor, ceea ce a făcut, respectând cu sfîrșenie toate angajamentele sale.

Regele Ferdinand a avut singura măreție care supraviețuiește trecerii vremurilor și care constă în bunătate și profunzime.

Căsătorită la 17 ani cu Prințipele Ferdinand I, moștenitorul tronului României, Regina Maria poate fi considerată una dintre cele mai îndrăgite figuri din istoria țării, numită „Regina-soldat”, o figură impresionantă în viața României, se face remarcată prin curajul și compasiunea de care da dovada în Primul Război Mondial.

Cu această ocazie, Consiliul Școlar al Elevilor, a susținut la nivelul fiecărei clase o scurtă prezentare a Statutului elevului, care stabilește drepturile și obligațiile elevilor, dar și interdicțiile și sancțiunile ce li se pot aplica.

Prin această acțiune, noi, membrii Consiliului Elevilor, dorim să promovăm, reflectând atât asupra trecutului, cât și asupra viitorului, valorile fundamentale necesare care stau la baza creării unei societăți moderne, care poate fi privită cu mândrie de cei care au luptat pentru a ne oferi această sansă.

-Pop Alexandru

16 ASLĂNEȘTII au venit la NOI!

Odată cu propunerea doamnei profesoare Muntean Adriana, am simțit în sufletele noastre o scânteie provocată de dorința de a crea o prietenie bazată pe un interschimb de cunoștințe, de valori, idei și ambii cu elevii liceului „Ana Aslan”. Am găzduit prima întâlnire între reprezentanții liceelor, în cadrul căreia ne-au încântat cu piesa de teatru „Maitreyi” pusă în scenă în mod extraordinar.

Le-am răspuns la dorința de a cunoaște mai bine ce înseamnă a fi elev al Liceului Teoretic „Ioan Jebelean” cu o prezentare a acțiunilor desfășurate la nivelul liceului, cu sprijinul întregului colectiv de elevi, dar și cu o prezentare a fărâmelor de artă din care suntem făcuți prin opere literare și creații artistice în legătură cu viziunea noastră asupra lumii.

Viața e un tumult continuu, un amalgam de sentimente, de stări, etape, o sumedenie de lucruri de realizat și demplinit. În special în ultima perioadă, totul zboară într-un ritm atât de alert, mai ales ce e frumos și plăcut, încât nu mai avem timpul necesar pentru a ne bucura de ce contează. Parcă și 48 de ore de-ar avea o zi, tot n-am izbuti să facem tot ce ne-am propus! Timpul trece, dar tot de la noi... Da, este adevărat că anul acesta este unul de o importanță majoră în viața noastră, ne dăm examenul maturității nu doar în scris, ci și ca adolescenți responsabili ce vor avea permis de conducere, își vor alege cariera, se vor muta de lângă familie și vor experimenta o nouă viață pe cont propriu. Atâtea schimbări într-un timp atât de scurt! Timpul pune presiune, emoțiile se adună, dar până la urmă „răzbim noi cumva la lumină” („Iona” – Marin Sorescu)! Cu siguranță eforturile noastre vor da roade și vom putea să răsuflăm ușurați! Dar până atunci, nu lăsați viața și acest ultim an de liceu, cât a mai rămas din el, să zboare de lângă voi întocmai cum bate pasarea colibri din aripi; bucurați-vă, distrați-vă, comunicați, îmbinați utilul cu plăcutul și faceți-vă amintiri memorabile!

-Podereu Teodora

-Meszaros Iulia

18 Creație literară

“Moștenitorul cerbului”

Un pui de caprioară prins în gheara farurilor,
Un cerb alcoolic, leșinat în fața gardurilor,
Cu sticle de tărie-nfipte
În capetele coarnelor

O viață-ntreagă în mizerie, fără bani
Puiul stă înfometat de unsprezece ani
Deși obisnuit cu soarta, fumega
Destinul său considerat nedrept îl rumega
Și de când trăia se întreba
Oare-n altă viață ce păcat
O fi făcut, ca orice-i pică-n cale să fie meritat.

Și de-obicei pe seară, pe la șapte
Cerbul intoxicate trântea ușa din spate
Și uite-asa, pe coate,
Puiul se făcea mic de tot, se ascundea,
Și pâna se-ntorcea tatăl sau la bar plânghea
Numai în șoapte.

Acolo l-am găsit și eu odată,
Pitit pe sub o canapea uzată,

O față palidă și amortită
Un corp umplut până la gât de frică
Și-atunci am coborât și eu cu el,
Privind sufrageria dinainte,
Privind cum pașii de încins oțel
Al tatălui, lasă găuri în mocheta de motel

Și cu un chip îngrijorat
L-am observat
Și-am încercat c-un glas subțire să il sfătuiesc
Ochii fixați pe mine, i-am spus să țină minte:

“Un suflet crud s-a nimerit în viața ta
Si față lui se-arată întocmai ca a ta,
O premoniție crudă de la univers
Că poate-ăsa ajungi și tu dacă te lași în voia sortii
Sau poate dacă-l enervezi prea tare,
Chiar cu mâna lui te-aruncă-n poala morții.
Dacă nu încerci să-ți depășești condiția,
În cincisprezece ani te ia poliția
Ca pe un delicvent cu capul gol,
Nu va da nimici vina pe alcool
Și nimici nu va încerca să vadă,
De ce când noaptea singur mergi pe stradă,
În buzunar și-n minte cari armuri mai grele
Decât patruzeci de stele,
Și n-o să-ncerce nimici trecutul tău să lege
Și numai cel ca tine va-ntelege.”

Dar prin voința colectivă a unei generații întregi
Din os și piele puiul a crescut cu coarne
Întocmai ca la regi
Și trecând pe mii de sticle sparte pe covor,
Protagonistul scapă pe un geam de dormitor
Se-ntoarce în spate, lăsând în urmă casa părintească
Iar înăuntru, doar un cerb,
Lăsat în nebunie și beție să vorbească.

O singură privire, și-nsfârșit,
Puiul își lasă viața veche în urma amintirilor,
Alege, până la urmă, să fie fericit,
Să nu-l mai doară niciodată
Bătjocura privirilor.
Dar înapoi acasă, nici monstrul ce-a rămas din cerb
Nu va muri nepedepsit.

În final, gheara cerească
Îl prinde de picioare
Scoțându-l, bâjbâind, afară
Să fierbă de la soare.

Și astfel,

Un cerb bătrân și mort va putrezi în fața porții,
Și-un pui va crește mare și va lupta cu sortii,
Și poate va avea și, el, la randul lui, un pui al său,
Dar doamne-ajută pe oricine îi va face rău.

Fără frig
Fără foame
Fără faruri
Din coarnele tinere cresc flori de bujori
Ale lumii daruri.

-Oproi Iulia

19 Creatie literară

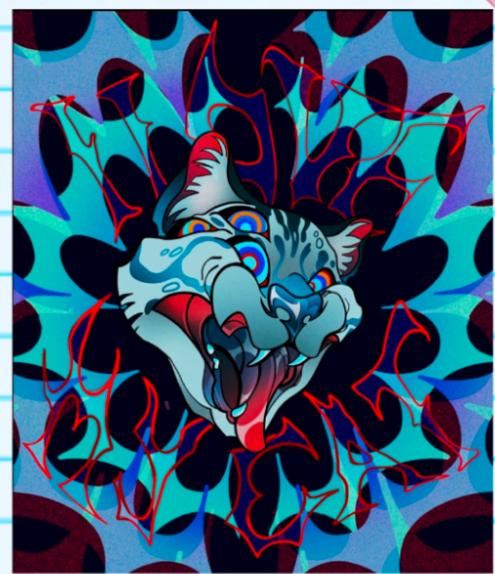
"SELF PORTRAIT"

A swan in a lake of fire
I am her, torn and wounded, full of desire
My milky outside scratched and wrinkled
I may be a deer.
I may be the fire.
The truth is; I don't know who I am,
Like a nuclear bomb oblivious to destruction,
The portrait of a lady unknowing
I sit and stare at and through myself in the mirror
And see nothing but air that punctures like needles;
I stare and stare and stare
Venus and Mars colliding in me
Alike the Moon, the sun
Fire and Water
I am She, I am Him
The loch ness Monster
Persephone, the Kore of the underworld
I am Nothing; but Everything.
I'm the child of Death and Light
I'm Water - fluid and exuberant
The exuberance only freedom shall bring,
Evaporate and fall, rain thy earth
Salt thy oceans like they're dirt;
And sink in the ooze of being
Unclear. Vague. Shapeless.
Me, Me, Me
We, We, We
A swan, a deer
A mother, a father;
The kore and The Monster of loch ness
Water, Water, Water
Water
We.

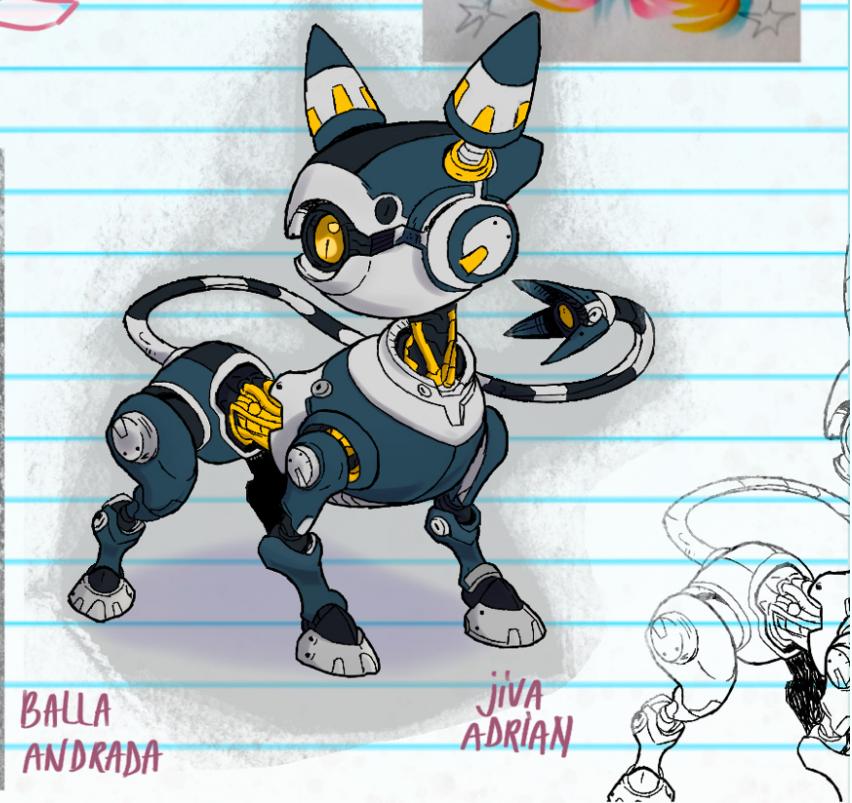
-Tigu Alexandru

CÂND DESENĂM

(ÎN TIMPUL OREI ...)

PINTEA
CARMEN

21

HOW TO SURVIVE HIGH SCHOOL

Întotdeauna ASCULTĂ întâi. Ai de învățat ceva de la toată lumea, atât timp cât treci totul printr-un filtru personal.

- Chiulește când simți nevoie. It's self care.
Distrăză-te! cu oricine, tot timpul.

→ TAKE THE LEAD! organizează cât mai multe activități și bucură-te de ele cu colegii.

→ Poartă-te frumos cu personalul școlii. Nu-i cool să fii un **ALWAYS**.
ia cafea la profi dacă întârzi

Nu-ti fie frică să te împrietenești cu toată lumea

Bucură-te de vacanța de vară **ORICE VACANȚĂ. SARMI CĂ MAI POȚI**

Live in the moment
Va PENTRU CĂ TRECE MAI REPEDE DECĂT CREEZI...

MERGI LA PETRECERI !! You INTROVERTIS

UPS
MI-AM VÂRSAT
STILOU

Mihai Eminescu, poetul de geniu al poporului român, prin citatul extras din ziarul *Timpul*, instigă la meditarea asupra unui subiect rafinat, percepțut „tabu”, care ia în considerent evenimentele care ar avea să urmeze, cum ar fi dezacordarea dintre opinii din partea cugetelor autoproclamate luminate, care au creat ipoteza în primul rând, fondate pe emoții de negare a propriei vine, care poate fi rumegat doar prin retroacțiune cu devotament asupra rațiunii.

Subiectul pe care geniul nostru l-a atins face referire la educație— mai precis, învățământul eronat, care nu te conduce spre libertatea gândirii silogistice, urmată de un voiaj cu traectoria spre o concluzie certă, adevărată. În loc să se aloce spațiu cogniției critice, se adoptă un tipar de învățare robotic, influențat de rețete, formule, orfane de uzajul logicii propriului creier care se confruntă cu rezolvarea unor asemenea probleme, adică elevul. Discipolii sunt marginalizații de cunoștințe primare, absența lor fiind letală în viața novicelui, iar aceasta duce la consecințe precum abandonul școlar, analfabeți funcționali, oameni care își proclamă vasta cultivație de cunoștințe caracterizate prin înțelepciune, agilitate mintală, dar cărora, de fapt, bagajul de cunoștințe le este alcătuit doar din eșantioane de rudimente. Știința definitorie, fundamentală, pe care elevii trebuie să o absoarbă este neglijată, ba chiar personificată infantilă; este știința capacitatea de a te alimenta corect cu informații. Incapabilitatea sistemului de învățământ și normalizarea perfecționismului, prefăcându-l într-un standard al societății, o normă ideală pe care orice om ar trebui să o atingă, este partea eronată. Capitalismul care comunică prin școlile țării noastre, idolizează un tipar al elevului obedient, lipsit de discernământ, împiedicat de figura parentală școlară să valorifice just acțiunile, informațiile cu care se adapă, nevoia capitalistă de a alinia oamenii, discriminându-i de orice bele-artă ascunsă în infinitul univers al gândurilor lor. Macabru scenariu, grozăvia provenind din realismul acestei scene.

Suntem indoctrinați cu îmbogățiri cerebrale, cascade de științe și totuși ne regăsim în corpurile unor păsări în stare de stagnare. De ce? Pentru că gestionarea informațiilor primite în viața reală nu are o formulă, are nevoie de o faptă și o consecință, o gândire civică. Într-o lume existentă din cauza resurselor de oxigen, apă și mâncare, noi ne sufocăm, ne încercăm și murim de foame. „Noi” suntem toți, de la oamenii puțin mai dezvoltăți decât ființele animaliere, la oamenii pe care i-a studiat Mihai Eminescu și până în prezent. Nimic din acest ciclu toxic nu s-a schimbat. Trebuie să distrugem șablonul înainte ca el să ne distrugă pe noi.

Pasajul biblic „tot ceea ce a fost va mai fi [...], și tot ceea ce s-a petrecut, se va mai petrece, căci nimic nou sub soare”, scris de Ecleziastul (1:9), ne portretează criza umanitară la nivel receptiv cognitiv asupra nevoii desperate de detasare a umanității față de stereotipe. Suntem conduși, fără noimă de destinație, cu încredere ca dumnezeiască, pe un drum pavat hieratic, neadaptat și neadecvat pentru nevoile niciunui om. În vremurile în care nonconformitatea, excentricitatea nu pot fi fasonate fără a fi percepute ca și lucruri greșite, mucegăite, slăvîm, glorificăm urcat pe un piedestal idealismul, ideea de normalitate. Considerăm originalitatea o plagiere, mlașină de talente risipite și nu o expoziție (personală a ființei tale) publică, de-o frumusețe eminesciană, cu o sinceritate asemenea unui copil. Curriculumul școlar deteriorat prezentat de Mihai Eminescu, din sumbre păcate, nu a adus nici măcar o picătură de îmbunătățiri viitorului pe care îl trăim acum, clar și însușit, doar a împachetat o bucătică din trecut, care va mai călători în posterioritate încă 100 de ani de acum în colo. Adevărul devastator e ca atât va și rămâne, o piesă din spatele unui puzzle pe care mulți îl vor admira, studia, dar nu mulți vor fi cei care vor învăța din el, prea puțini; „Nimic nou sub soare...”.

-Anonim

23

Creație literară

“Me and my other selves”

They say life is a dream
And if by any means, if in the future you'll have to dream,
Dream me.

I look into a portal which shape-shifts me in another dimension
Lying, two-faced clones of me are staring,
Surrounded by thousands of parallel opaque mirrors
Discovering I'm not blind, just unable to see.

I live in time and space
But they're not real
And I'm no more than a joke,
I'm 3-ed only in my mind,
I exist only in the non-existent
And I find comfort in my rotten metamorphosed brain

I'm the lake clear and sincere waters,
The great tragedy comes when facing the liars;
Mendacious nebulas, sky and the moon selling their beauty
Wishing I could drown myself to get there,
Be theirs, vend my physical appearance,
I never claimed it to be mine anyway.

I am the void, the atoms combined
To destroy the nothingness and leave nothing behind;
I am the air when no one's breathing,
I am the love when no one needs it,
I am everything you will never know,
I am oblivious.

A slaughterer murders in cold blood;
I am the slaughterer,
I am the shed blood,
And I am the people witnessing it.

I was born when someone died, it haunts me
I am the person's soul embodied,
An endangered metaphysic soul
Broken from an impostors home,
Welcomed into the void spaces of crowds,
Danced in the gaps of porcelain.

I brag about life's fathomless longevity,
I am a dead body put on this earth to symbolize life
But life is a dream
And I see no future
Where I can dream me,
Me.

Note from the author: I wrote this to remind everyone who reads it (including myself) that they are not alone. When you feel like an impostor in your own life, sad, or nervous, realize that you are not alone; you are understood. Speak up and try to reach out for help.
This poem is free of interpretation; you can relate to it in whatever way feels most comfortable to you.

-Anonim

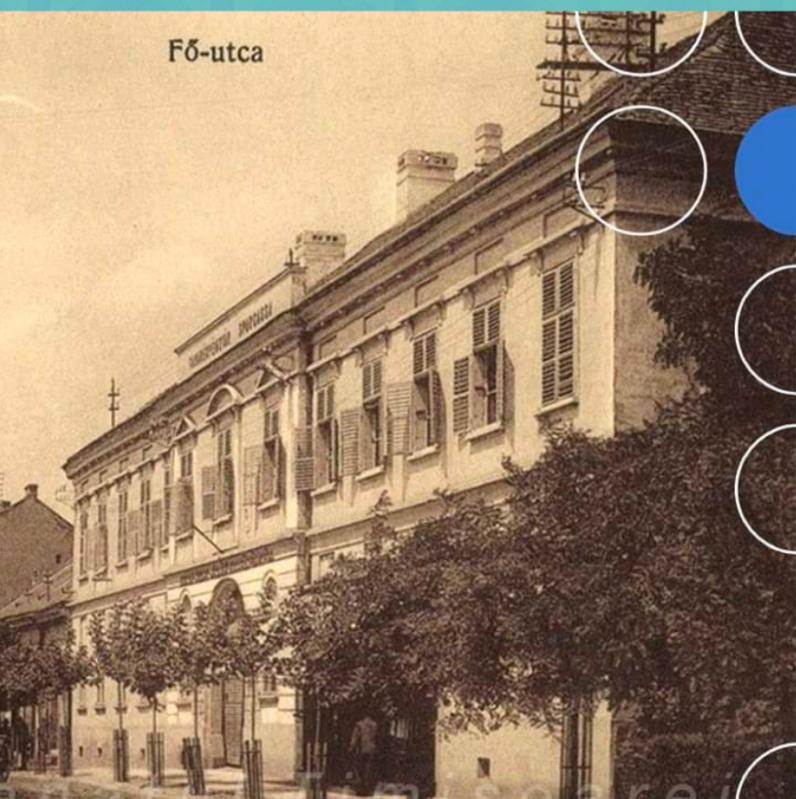
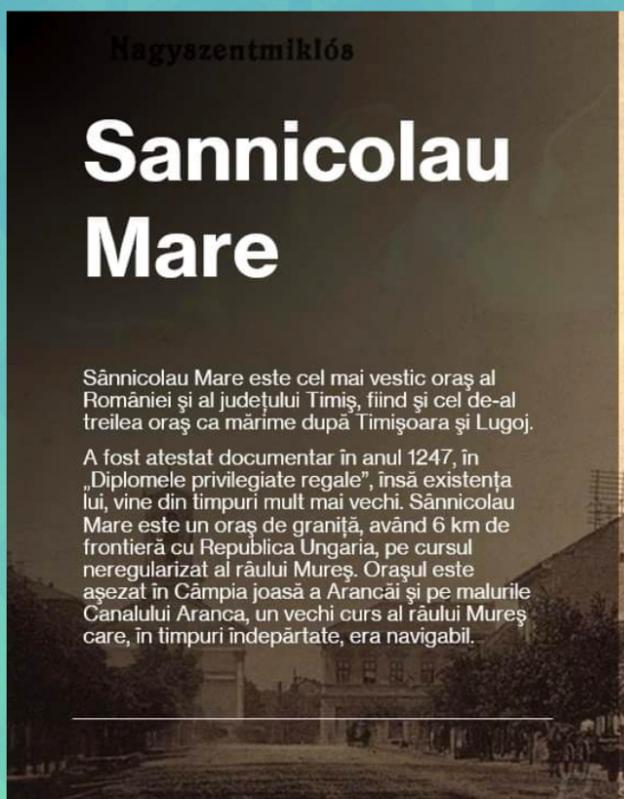
Nagyszentmiklós

Sannicolau Mare

Sânnicolau Mare este cel mai vestic oraș al României și al județului Timiș, fiind și cel de-al treilea oraș ca mărime după Timișoara și Lugoj.

A fost atestat documentar în anul 1247, în „Diplomele privilegiate regale”, însă existența lui, vine din timpuri mult mai vechi. Sânnicolau Mare este un oraș de graniță, având 6 km de frontieră cu Republica Ungaria, pe cursul neregularizat al râului Mureș. Orașul este așezat în Câmpia joasă a Arancăi și pe malurile Canalului Aranca, un vechi curs al râului Mureș care, în timpuri îndepărtate, era navigabil.

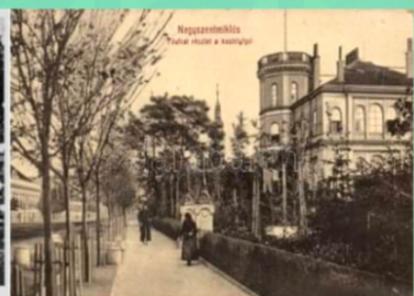
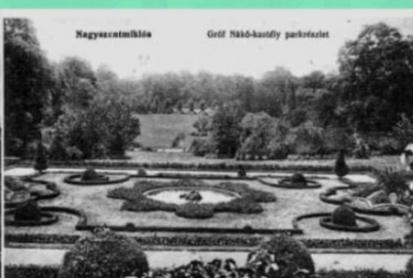
Fő-utca

Nagyszentmiklós,

laz. tempom.

Castelul Nakó, situat în centrul orașului **Sânnicolau Mare**, a fost construit în anul **1864** de contele Kálmán Nakó în stil **neoclasic**. În jurul castelului a fost realizat un parc cu arbori de esență rară.

26

Ce trebuie să fac pentru a fi eu însămi?

Ce trebuie să fac pentru a fi eu însămi? În primul rând este nevoie de curaj, curajul de a fi unic, diferit, de a fi cineva. Cu toate că automat vor apărea și unele persoane ce te vor judeca, am crezut dintotdeauna că e important să ne afirmăm în viață, să nu fim de conceptul „turma de oi”. Mi-a plăcut mereu să ies în evidență prin ceea ce sunt eu, pentru unicitatea mea, nu pentru ceea ce sunt alții. Adevărul e că îmi place să fiu diferită! Prea sunt sătulă de atâta monotonie, de expresii „așa e normal”, „asta e moda”! Fiecare om e un singur exemplar, cu talentele lui, cu ideile și conceptele ce i se potrivesc.

Gândiți singuri, alegeti-vă calea și urmați-o, nu veți regreta! Oamenii care vă iubesc și vă sunt alături vor continua să facă asta indiferent de ce ar putea însemna „sunt eu însămi”. Niciodată, dar niciodată, nu pretindeți că sunteți altcineva doar de dragul acceptării în vreun grup sau a înmulțirii numărului de prieteni! Vă mințiți singuri. Acesta vreți să fiți tot restul vieții?! Iubesc ce iese din tipar! Cum luptele în arene erau demult forme de curaj, acum a fi tu însăți înseamnă a înfrunta societatea actuală.

-Podereu Teodora

-Meszaros Iulia

Intr-o pădure de alegeri la capătul căreia stă fie un lumeniș, fie o râpa adâncă, căutam fărâmele de speranță care să ne conducă spre dincolo de final. Fiecare pas la stânga sau la dreapta, înainte sau îndărât, bătucesc cărarea. Nu e una dreapta și nici prestabilită, e o mare de întuneric; și neștiința în care ne afundăm cu o busolă cu cadranul spart și o straiță care continuă să se umple zi de zi, până în ultima zi, după vorba "omul cât trăiește, învață". Ne împiedicam de lumenă și fericire, ghidați de mai mult decât suntem noi, furnici. Soarta ni se scrie pe masura ce ne dezechilibram în pasul nostru. Nu cunoaștem ce e dincolo de pădure și totuși întreaga viață e un drum spre lumeniș. Acceptând confuzia cu care ne înfruntăm cu toții, găsim claritate; găsim familie doar prin singurătate iar firimiturile de speranță, le vedem doar când suntem în genunchi.

Avem nevoie să fim în genunchi, să ne împiedicăm, să greşim, să umblăm prin întuneric, altfel nu am știî când vedem lumina căci într-acolo ne ghidează inima.

Cum am cunoaște bunătate dacă nu am fost măcar odată răpuși de ura și cum am simți caldura dacă nu ne-a fost vreodată frig?

-Ştefănuț Maria

28 COMICS

"THE VIEW"

-Pintea Carmen

MID MARCH...
SPRING IS ALMOST
HERE.
THE TREES START
TO GROW THEIR
CHERRY
BLOSSOMS,
LOOKING LIKE TINY
PINK
BUTTERFLIES
THAT FLY TO THE
GROUND.

COMPOSITION
FOR SCHOOL
WORK

IT'S INDEED SUCH
A WONDERFUL
TIME.
THIS VIEW MAKES
YOU FORGET
ABOUT EVERYTHING
AND YOU FEEL LIKE
YOU'RE SUDDENLY
LOSING WEIGHT,
AND START
FLOATING TO
ANOTHER WORLD.

*Banda desenată de pe următoarele pagini este în stilul benzilor desenate japoneze (manga). Din aceasta cauză, textul de pe fiecare pagină se citește de la DREAPTA la STÂNGA și de sus în jos, opusul unei benzi desenate tradiționale.

-fragment din "SCHOOL FREAKS", de Moț Andrei Laurențiu

Disponibilă curând pe

"Menirea unui profesor nu este să creeze elevi asemenei imaginii lui, ci să ajute elevii să își creeze propria lor imagine"

Am ales profesia de dascăl din dragoste pentru copii, din dorința de a-i ajuta pe elevi să descopere lumea în care trăim și pe parcursul celor doi ani de activitate am înțeles că a fi profesor înseamnă mai mult decât o meserie, înseamnă o mare responsabilitate pentru că presupune modelarea sufletelor. Este foarte importantă pregătirea științifică, dar și mai importantă este vocația, nu poți fi doar un intermedier între carte și elevi, trebuie să te dăruiești, să te impeli, să faci totul cu plăcere.

În toamna anului 2020 mi-am început activitatea la Liceul Teoretic "Ioan Jebelean" din Sânnicolau Mare ca profesor de matematică într-un colectiv deosebit, cu profesori de o calitate morală și profesională excepțională. Sușinerea necondiționată, ca Tânără debutantă, a acestor dascăli a fost pentru mine certitudinea că pot face față acestei profesii destul de grea, cu multe încercări ce vin din toate părțile cu cerințe diferite.

Provocările din ultimi ani: apariția virusului, izolarea de cei apropiati, echipa de boala și de pierderea celor dragi, izolarea de mediul în care fiecare dintre noi se simțea în siguranță și în elementul lui, ne-au făcut să ne dăm seama de câteva lucruri importante. Această pandemie ne-a făcut pe fiecare dintre noi dascălii, dar și pe elevi să învățăm să găsim cele mai bune surse de informare și să le folosim. Nu am fost pregătiți pentru învățământul online, nimeni nu ne-a pregătit pentru a fi profesori online, dar a trebuit să dăm doavadă de adaptabilitate la acest mediu nou.

Pentru a face lecțiile de matematică cât mai reușite, în această perioadă am fost nevoită să mă pun la punct singură cu particularitățile școlii online. A trebuit să regândesc și să modific modul de predare, sistemul de teme și modalitățile de evaluare. De asemenea am încercat să îmi asum responsabilitatea pentru a face tot ce pot mai bine pentru a mă dezvolta. Am avut mijloacele tehnice necesare, am accesat resurse pentru predare, aplicații, platforme, tutoriale. Am descoperit că este o mare diferență între a cunoaște, a avea informațiile teoretice și a le transpune în practică. Am căutat să dau mai multă atenție nevoilor elevilor, să dovedesc empatie în ceea ce îi privește. Am încercat să văd elevii dincolo de matematică, dincolo de programa școlară, de teme și de note. Am învățat de la elevi foarte multe lucruri, am încercat să am cu ei o colaborare deschisă, o relație bazată pe încredere, să le înțeleg problemele și nevoile. A trebuit să îmi gestionez propriile emoții pentru a-mi putea desfășura cât mai bine activitatea.

Consider că o mare diferență între orele desfășurate online și offline este legată de interacțiunea umană. Am pierdut în perioada online comunicarea, de aceea eu cred că interacțiunea față în față este extrem de importantă pentru o dezvoltare sănătoasă. Solomon Marcus spunea că una dintre nevoile fundamentale ale omului este nevoia de cultură. Și ce altă personalitate, dacă nu el, putea transmite mai bine faptul că și educația matematică face parte din portretul unui om al școlii? Educația matematică trebuie să continue indiferent de circumstanțe. În 1967, celebrul matematician Alexander Grothendieck a mers pentru 3 săptămâni în Vietnam unde a ținut cursuri de Geometrie Algebrică printre raiduri aeriene și atacuri cu bombe. Noi, azi, suntem la fel de datori de a ține matematica alături de elevii noștri.

-Ana Șirianu, profesoară de matematică

În online, nu pot să spun că m-am simțit ca la școală, pentru că nu m-am simțit. Să mă trezesc dimineața cu 5 minute înainte de ora de română, sau să nu mă trezesc, să nu îmi văd colegii și nici ei să nu mă vadă pe mine, pentru că, din cele mai stupide motive, nu ne porneam camerele, să stau în pijamale și să îmi mănânc bolul de cereale în timp ce profesorul de istorie își făcea lecția, sau să dorm în orele de sport și religie nu a fost chiar modul în care îmi imaginam primul meu an de liceu.

Dar acum, când toate au început să revină la o normalitate pe care nu aș ști să o descriu, sunt încântat de faptul că clasa a 10-a a început în băncile îmbătrânite ale scolii și mă întreb cum voi trece clasa. :)

Îmi amintesc, clasa a 8-a fiind, cum îmi imaginam liceul, cum îmi doream să ajung aici și cum mă vedeam stând în aceeași bancă în care, până acum 2 ani, stătea fratele meu. Știam aproape fiecare colțisor al liceului doar din spusele lui, dar totuși, ceva părea nedescoperit. Era vorba de sentimentul de a fi licean, sentiment pe care nu mi-l putea da doar din poveștile despre aventurile lui. Trebuia să experimentez pe pielea mea. Și am apucat să fac asta, câteva luni..până a venit pandemia și aşa zisa vacanță "de două săptămâni". Două săptămâni care au durat o veșnicie și care m-au făcut să uit până și drumul până în banca mea.

Dar odată cu încercarea de a reveni la normalitate, ceva se schimbase în liceu. Era dotat. Parcă nu era liceul pe care, cu un an în urmă, de abia așteptam să îl părăsesc pentru două săptămâni. Era modern, cu aparatură care să faciliteze transmiterea informației cât mai clar, prin intermediul online-ului. Liceul Teoretic "Ioan Jebelean" începea să semene cu un liceu din filmele americane. Liceul nu mai era la fel cum îl știam de la fratele meu. Era altceva, și schimbarea era în bine.

Azi, vin la liceu cu gândul că, în primul rând, am ceva materie de recuperat, iar în al doilea rând, vin pentru a avea cele mai frumoase momente alături de oamenii pe care i-am cunoscut vag anul trecut.

Azi, vin la liceu cu gândul că schimbarea în bine să continua, din toate punctele de vedere, și că vom încerca, cu toții, puțin câte puțin, punând mâna peste mâna, zâmbet peste zâmbet și multă putere de muncă și binevoință, să aducem prestigiu și mândrie liceului care poartă numele unui om important pentru comunitatea orașului.

Azi, îmi place să vin la liceu mai mult decât îmi plăcea ieri și mai puțin decât îmi va plăcea mâine.

-"LICEUL IN OCHII UNUI ELEV DE CLASA A 10 A, TRECUT PRIN PANDEMIE" - PRUNĂ MARIUS, 10D

Încă de mici, de când ne uitam pe Disney Channel la desenele cu liceeni, aşteptam să ajungem şi noi adolescenti și să trăim la maxim fiecare clipă din viața de liceu, acea viață pe care nu puteam să ne-o imaginăm altfel decât o vedeam pe ecranele televizoarelor. Din păcate, unora dintre noi ni s-a pus "pauză startului" acestei perioade care ar fi trebuit să fie cea mai memorabila din viața noastră, până în momentul actual.

Pandemia ne-a răpit oportunitatea de a da frâu liber curiozității, de a experimenta noi moduri de abordare a diferitelor probleme, de a găsi soluții și răspunsuri la întrebările care adesea ne încuiau mintea, de a începe și ne dezvolta armonios și a ne contura că adulți în devenire. Oricât de mult aș fi vrut să leg prietenii, să simt profesorul aproape de inima mea și să îi urmăresc lecția, fascinată de toate căte știe și toate căte erau noi pentru mine, simteam că ceva nu mă lăsa...era ecranul laptopului, care îmi lumina camera de la primele ore ale dimineții și care nu se oprea din luminat decât seara târziu, totul desfășurându-se virtual .

Online-ul nu a avut alt efect decât să ne facă să ne simțim străini față de termenul de liceu și față de adevarata viață de boboci. Pierduți într-un labirint pe care îl aveam de parcurs , urcând un munte de conoștiinte tot mai vaste, de la materie la materie, fără că măcar să avem echipamentul necesar, trecând printr-o peștera întunecată fară lanterne la purtător, am răzbit primului an de liceu cu un licări de speranță că următorul ne vă găsi în băncile în care se leagă prietenii pe viață.

Și cum speranța moare ultima, clasa a 10 a ne-a găsit în băncile liceului, la etajul 1, mai entuziasmați că niciodată de începutul unui an școlar, sentimentele adunate de-a lungul a 9 luni de online punând stăpânire totală pe noi.

Mă simteam așa cum ar fi trebuit să mă simt la început de clasa a 9-a..și nu știa dacă era de rău sau de bine, dar mi-a plăcut să știi că acum pot să-mi formează o gașcă de prieteni cu care să trăiesc la maxim perioada adolescenței.

Acum, la aproape un an de școală fizic, perioadă în care m-am tot întrebat când a trecut atât de repede timpul, îmi dau seama că liceul nu e că și în filmele lui Walt Disney, dar nici foarte diferit.

Am început să mă deschid în fața noilor provocări, să socializez și să nu îmi fie frică să greșesc la teste de la matematică, pentru că nimici nu e perfect și fiecare pierdere vine cu un câștig. Singura diferență este conturată de faptul că pandemia și online-ul și-au pus amprenta asupra noastră că persoane, în general, dar și asupra modului nostru de dezvoltare.

Ador faptul că acum am un motiv pentru care să mă trezesc dimineață: să vin la școală, și un motiv pentru care vin la școală: să mă dezvolt.

Și chiar dacă clasa a 9-a n-a fost ca un roman scris de un autor contemporan și început a fi citit de la pagina 187 din 374, sărind peste introducere direct la cuprins, la punctul culminant, sper că deznodământul să ne surprindă în momentul strigării catalogului pentru ultima dată...

-"CUM SI-A PUS PANDEMIA AMPRENTA PE UN ACTUAL ELEV DE CLASA A 10 A"
MEZEI DARIA, 10A

Începeam clasa a 9-a, pășeam într-o lume puțin cunoscută mie, intr-o lume de care auzisem, dar nu știam ce ascundea ea defapt.

Începutul nu părea atât de promițător pe cât ma așteptam, dar eram totuși optimistă. Gândul la mai bine, la un bal al bobocilor ce speram că are să vină, ca o ploaie de fericire deasupra unui necunoscut, încercăm să găsesc o motivație în fiecare fărâmă din ceea ce părea să însemne defapt liceul.

Mergeam pe grupe, îmi cunoscusem jumătate dintre colegi, dar fiecare acțiune de la o săptămână la alta mă deruță. Pot spune că acele momente m-au învățat să trăiesc clipele, să apreciez zâmbetele colectivului din care fac parte, pentru că ceea ce nu știam era că totul avea să se ascunda în spatele unui ecran.

De la o oră de curs la alta simteam cum nimic din definiția motivației nu îmi mai posedă gândirea. Îmi regretam amarnic vorbele cum că mi-aș dori "să scăpăm odata de școală".

În acele clipe, tot ceea ce-mi doream era să mă întorc în banca aceea prea puțin prietenoasă și să fiu scoasă la tablă cu emotii în suflet.

Consider că începutul în viziunea noastră, elevii online-ului, și mai puțin ai școlii în format fizic, nu a fost nicidecum cu dreptul. Ne-am redresat pe parcurs, ajutându-ne de faptul că eram obligați să ne adaptăm diferitelor situații la care eram zi de zi supuși.

În momentul de față, sunt extrem de liniștită că școala se desfășoară exact aşa cum ar trebui.

Zilele sunt de la bune la mai puțin bune, dar cu toate acestea, prefer stresul dinaintea unui test decât tentația de a opri camera și a fi mai puțin atentă la menirea mea ca elev.

În concluzie, ideea la care mi-aș dori să-mi rezum mica relatată susține îndeaproape dorința mea ca lucrurile să rămână aşa, iar lumea școlii online să rămână doar o amintire mai puțin plăcută din inima mea. Inima unei eleve care, în aproape doi ani de liceu, a întâlnit neprevăzutul la fiecare pas, luptându-se cu microfoane oprite și oameni ascunși.

-Sandu Alexandra

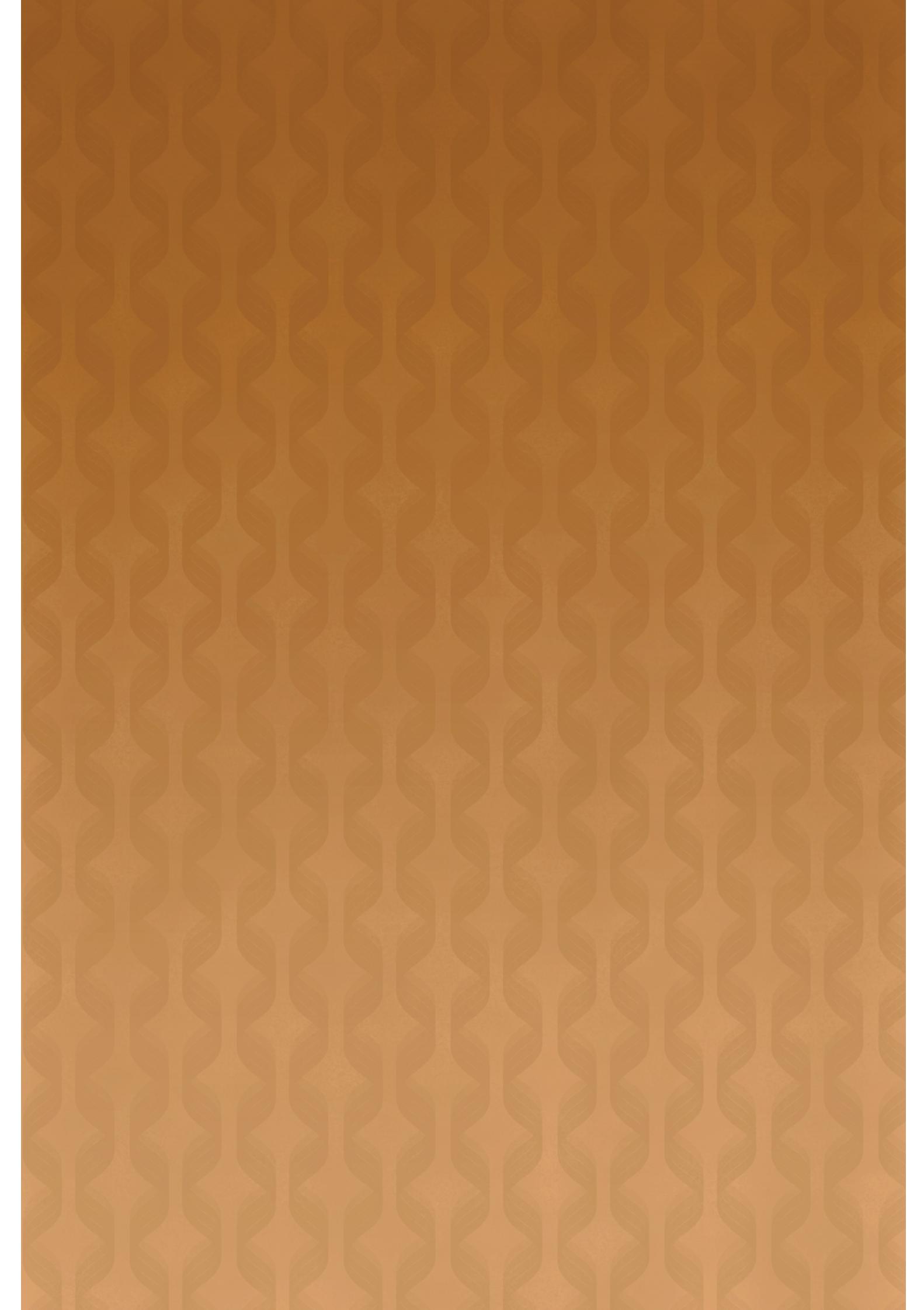
-Monika Paștiu, clasa a 10-a

Mențiune specială pentru Nea Traian, care din păcate s-a pensionat anul acesta... dar nu se va pensiona niciodată din inimile noastre <3

Ăștia suntem NOI!

Dacă citești asta, înseamnă că ai ajuns (întreg, sper) la finalul revistei. Răsplata ta sunt îmbrățișările din partea mea și a redacției și pacea noastră interioară că n-am petrecut nopți întregi nedormite ca să terminăm revista înainte de simulări degeaba. :')

Astea fiind spuse, vreau doar să mulțumesc, din toată inima, tuturor elevilor care au participat la crearea acestui număr, anonim sau nu. Felicit artiștii, scriitorii, poeții, pentru că au împărtit o parte din ei însiși cu noi.

Fiind o fire artistică, întotdeauna am considerat că această latură trebuie promovată. Sunt mândră de toate lucrările care apar aici, deși numai câteva îmi aparțin mie. Sufletele sensibile care citesc asta—nu pot decât să va încurajeze în continuare, pentru că știu că vă ascundeți în toate colțurile acestui liceu. Continuați să fiți voi. I see you!

**MULTI RUPICI,
OPROI IULIA**

(GRAFICIAN, ARTIST, OM DE TREABA)

ISSN: 1842-726X

REPRODUCEREA NU ESTE PERMISĂ.